



Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 164/18

U Luxembourggu 6. studenoga 2018.

Presuda u spojenim predmetima C-569/16 i C-570/16
Stadt Wuppertal protiv Marije Elisabeth Bauer i
Volker Willmeroth protiv Martine Broßonn

Nasljednici preminulog radnika mogu od njegova bivšeg poslodavca zatražiti novčanu naknadu za plaćeni godišnji odmor koji taj radnik nije iskoristio

Naime, pravo preminulog radnika na novčanu naknadu za neiskorišteni godišnji odmor može se prenijeti nasljeđivanjem na njegove nasljednike

Pokojni suprug Marije Elisabeth Bauer bio je zaposlen u Gradu Wuppertalu (Njemačka), a pokojni suprug Martine Broßonn kod Volkera Willmerotha. Budući da pokojnici nisu prije svoje smrti iskoristili sve dane plaćenog godišnjeg odmora, M. E. Bauer i M. Broßonn, kao jedine pravne sljednice svojih supruga, od njihovih bivših poslodavaca zatražile su novčanu naknadu za te dane. M. E. Bauer i M. Broßonn obratile su se njemačkim radnim sudovima, s obzirom na to da su Grad Wuppertal i V. Willmeroth odbili isplatiti tu naknadu.

Bundesarbeitsgericht (Savezni radni sud, Njemačka), koji odlučuje o tim sporovima, u tom je kontekstu od Suda zatražio tumačenje prava Unije¹ u skladu s kojim svaki radnik ima pravo na plaćeni godišnji odmor u trajanju od najmanje četiri tjedna, koje se, osim u slučaju prestanka radnog odnosa, ne smije zamijeniti novčanom naknadom.

Bundesarbeitsgericht (Savezni radni sud) podsjeća na to da je Sud 2014. već presudio da radnikovom smrću ne prestaje njegovo pravo na plaćeni godišnji odmor².

Međutim, pita se je li to slučaj i kada je nacionalnim pravom isključena mogućnost da takva novčana naknada bude dio ostavinske mase, kao što to propisuje njemačko pravo. Usto, smatra da se svrha prava na plaćeni godišnji odmor, to jest omogućavanje radniku da se odmori i da raspolaže razdobljem opuštanja i rasonode, nakon smrti dotične osobe više ne može postići.

Svojom današnjom presudom Sud potvrđuje da u skladu s pravom Unije radnikovom smrću ne prestaje njegovo pravo na plaćeni godišnji odmor. Usto, pojašnjava da nasljednici preminulog radnika mogu zatražiti novčanu naknadu za plaćeni godišnji odmor koji on nije iskoristio.

U slučaju da nacionalno pravo isključuje takvu mogućnost i da se, dakle, ispostavi da ono nije u skladu s pravom Unije, nasljednici se mogu izravno pozivati na pravo Unije, i to kako u odnosu na javnog tako i u odnosu na privatnog poslodavca.

Sud priznaje da je nužna posljedica radnikove smrti ta da on više ne može ostvarivati vrijeme odmora i opuštanja vezano uz pravo na plaćeni godišnji odmor na koji je imao pravo. Međutim, vremenski aspekt samo je jedan od dviju sastavnica prava na plaćeni godišnji odmor, koje predstavlja temeljno načelo socijalnog prava Unije i izričito je navedeno kao temeljno pravo u Povelji Europske unije o temeljnim pravima (Povelja).

¹ Direktiva 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena (SL 2003., L 299, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 31.) i Povelja Europske unije o temeljnim pravima

² Presuda Suda od 12. lipnja 2014., Bollacke (C-118/13, vidjeti također PM [br. 83/14](#))

To temeljno pravo sadržava i pravo na primanje plaćanja tijekom tog odmora kao i pravo, povezano s tim pravom na „plaćeni” godišnji odmor, na novčanu naknadu za neiskorišteni plaćeni godišnji odmor prilikom prestanka radnog odnosa.

Ta financijska sastavnica strogo je imovinske naravi i stoga je njezina namjena kao takve da postane dio imovine dotične osobe, tako da njezina smrt ne može retroaktivno dovesti do gubitka navedene imovine i posljedično do toga da oni na koje ta imovina prelazi nasljeđivanjem ne mogu stvarno uživati u tom imovinskom dijelu prava na plaćeni godišnji odmor.

Ako se ispostavi da je nacionalni propis (poput njemačkog propisa o kojem je riječ) nemoguće tumačiti u skladu s pravom Unije, nacionalni sud koji odlučuje u sporu između pravnog sljednika preminulog radnika i bivšeg poslodavca tog radnika mora navedeni nacionalni propis izuzeti iz primjene i pobrinuti se za to da bivši poslodavac navedenom pravnom sljedniku isplati novčanu naknadu za plaćeni godišnji odmor stečen na temelju prava Unije, a koji navedeni radnik nije iskoristio prije svoje smrti.

Ta je obveza nacionalnom sudu određena neovisno o tome je li riječ o sporu između takvog pravnog sljednika i poslodavca koji ima svojstvo javnog tijela (poput Grada Wuppertala) ili poslodavca koji ima svojstvo pojedinca (poput V. Willmerotha)³.

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Corina Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

Snimke s objave presude nalaze se na "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106

³ Sud u tom pogledu podsjeća na to da direktiva ne može sama po sebi stvarati obveze za pojedinca kao što je privatni poslodavac te se stoga protiv njega nije moguće pozivati na direktivu kao takvu. Međutim, kad je riječ o pravu na plaćeni godišnji odmor, u takvom se sporu može pozivati na Povelju.